

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging van de waarheid,
die in Christus Jezus is.

Australiëring 61, 3823 XL Amersfoort. bdlamersfoort@kpnmail.nl

zie: www.JezusVerlosser.nl

Email: info@JezusVerlosser.nl

*Hebt u het heerlijke nieuws al gehoord?
Hij kwam op aarde ter neer.
Hij bracht verlossing en redding ons aan,
want Hij beminde ons teer.*

*'t Heerlijke nieuws zegt het voort
opdat een ieder het hoort:
Christus de Heer kwam op aarde terneer,
verkondig dit nieuws keer op keer.*

*O gij verlost en verhef nu uw stem,
breng nu dit nieuws overal.
Hij kwam op aarde, gelooft nu in Hem,
die eenmaal weerkomen zal.*

*'t Heerlijke nieuws zegt het voort
opdat een ieder het hoort:
Christus de Heer kwam op aarde terneer
verkondig dit nieuws keer op keer.*

Grote Blijdschap

De decembermaand is een drukke tijd van het jaar. Er moet Sinterklaas worden gevierd, op de scholen wordt van alles georganiseerd waar ook de ouders bij moeten zijn, we moeten nodig nog voor het einde van het jaar een paar dingen afhandelen en wat bezoekjes afleggen, er worden uitvoeringen gegeven waar we ook ons gezicht moeten laten zien en er moet van alles worden geregeld voor een gezellige kerst met familie en vrienden. En voor je het weet is alles weer voorbij en is er weer een jaar om; we sluiten de boeken en slaan een nieuwe bladzijde op voor weer een jaar. De tijd vliegt immers.

Hebben we nog tijd om stil te staan bij de dingen die er werkelijk toe doen in het leven? Hebben we nog gelegenheid om even rustig te zitten lezen in onze Bijbel, om eens na te denken over wat de Here Jezus in ons leven van alle dag voor ons betekent? Hij is toch degene die op aarde kwam om zondaren te redden? En zondaren zijn we allemaal. Hij kwam dus om u en mij te redden. Geloof u dat? Dan is niet het leven hier op aarde het allerbelangrijkste (hoewel zeker niet onbelangrijk), maar het eeuwige leven. Dan is het niet onze carrière hier waar alles om draait, maar is onze Heiland voor ons het allerbelangrijkst. Dan geldt ook voor ons die oproep die we lezen in Kol. 3: 1-3: “Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God.”

De dingen die boven zijn bedenken. Dat geeft rust in een jachtige tijd. Boven is Christus, gezeten aan de rechterhand Gods. Daarvan lezen we

in Rom. 8:34: “Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, die ter rechterhand Gods is, die ook voor ons pleit.” En in 1 Joh. 2:1 en 2: “...wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de rechtvaardige; en Hij is een verzoening voor onze zonden en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der gehele wereld.”

De Bijbel laat het niet in het ongewisse wat het lot is van een zondaar. Wanneer we geloven in de Here Jezus mogen we het zeker weten: Hij is ook een verzoening voor mijn zonden. Geen enkele beslissing die we nemen in ons leven hier op aarde is zo belangrijk als de beslissing om de verzoening die God aanbiedt door het werk van de Here Jezus op het kruis van Golgotha te aanvaarden en te zeggen: Here Jezus, ik dank U dat U ook voor mijn zonden wilde sterven. Neem die beslissing, want de Bijbel is ook duidelijk over de gevolgen van het niet aanvaarden van het verzoeningswerk van de Here Jezus: “Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld; wie niet gelooft, is reeds veroordeeld, omdat Hij niet heeft geloofd in de naam van de eniggeboren Zoon van God.” (Joh. 3:18)

Wie voor Hem gekozen heeft, mag de aandacht vestigen op de dingen die boven zijn: de Here Jezus is nu in de hemel aan de rechterhand van God en pleit voor ons en is een Voorspraak voor ons. Denken we daar nog wel eens over na? Kunnen we ons daarin nog verblijden, of zijn we te druk om daar aandacht aan te geven? Het houdt een rijke zegen in om de dingen die boven zijn te bedenken, waar Christus is. Hij kwam voor u en mij, hoe ongelooflijk groot is dat! Laten we even stilstaan bij Zijn komen op aarde, die gebeurtenis die voor allen die geloven een oorzaak van eeuwig heil is geworden.

Aan het begin van het Nieuwe Testament lezen we dat een engel des Heren aan Jozef verschijnt, die hem zegt wat er met Maria staat te gebeuren: “...een engel des Heren verscheen hem in een droom en zeide: Jozef, zoon van David, schroom niet om Maria, uw vrouw, tot u te nemen, want wat in haar verwekt is, is uit de Heilige Geest. Zij zal een zoon baren en gij zult hem

de naam Jezus geven. Want Hij is het, die zijn volk zal redden van hun zonden. Dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen de Here door de profeet gesproken heeft, toen hij zeide: Zie, de maagd zal zwanger worden en een zoon baren, en men zal Hem de naam Immanuël geven, hetgeen betekent: God met ons” (Matth. 1:20-23). Wat een Naam is dat: God met ons! Is dat niet een blijde boodschap? Die grote God, de Schepper van hemel en aarde, wil die met ons zijn? Is er dan niet een hele grote afstand tussen Hem en ons zondige mensen? Ja zeker, dat is immers het wonder van de komst van de Here Jezus op aarde: Hij die de naam Immanuël – God met ons – draagt wordt ook Jezus genoemd hetgeen betekent: Jehova redt, God redt! Daar waar de mens niet in staat is om tot God te komen vanwege zijn vele zonden en overtredingen geeft God een oplossing door Zijn Zoon te zenden. God kan met ons zijn omdat Hij ook Degene is die redt. Daarom moeten we geloven in de naam van de eniggeboren Zoon van God: Jezus, want Hij is het die zijn volk redden zal van hun zonden.

Dat wonder van het komen van de Here Jezus in de wereld wordt nog veel groter voor ons wanneer we beseffen dat die komst op vele plaatsen in het Oude Testament is voorzien. Al bij de zondeval van de mens had God beloofd dat het zaad van de vrouw de Satan de kop zou vermorzelen (Gen. 3:15) en dat terwijl de mens er sindsdien niet beter op is geworden. De Bijbel laat ons in vele geschiedenissen zien hoe de mens steeds verder van God afdwaalt en doet wat goed is in eigen ogen. Wij zouden zeggen: dan kan God vast geen bemoeienis meer hebben met de mens, dan zal er van Gods belofte wel niets terecht komen. Maar zo is het niet: God is liefde en Zijn liefde gaat uit naar de mens, die geheel in de macht van de Satan is gekomen en naar Gods belofte kwam het zaad van de vrouw.

Wat werd daarmee bedoeld, het zaad komt toch van de man? Bij God is echter niets onmogelijk en Zijn plannen falen nooit. Wat Hij belooft, zal Hij ook doen. En zo wordt het in het begin van het Nieuwe Testa-

ment ook gezegd door de engel (die citeerde uit de Bijbel!): “Zie, de maagd zal zwanger worden en een zoon baren...”. Dat was toch een wonderlijke profetie, hoe was dat dan mogelijk? Dat zegt de engel ook: “...wat in haar verwekt is, is uit de heilige Geest”. (Zie Matth. 1:21-23)

Wat een onbegrijpelijk wonder is dat. Hij de Schepper van hemel en aarde “...die, in de gestalte Gods zijnde, het Gode gelijk zijn niet als een roof heeft geacht, maar Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is.” (Fil. 2:6,7) Hij heeft zichzelf ontledigd, zodanig dat er van Zijn grootheid niets meer zichtbaar was en Hij als ieder mens Zijn leven begon in de moederschoot, maar niet door een man, maar door de Heilige Geest verwekt. We lezen daarvan in Ps. 139:13,14: “Want Gij hebt mijn nieren gevormd, mij in de schoot van mijn moeder geweven. Ik loof U, omdat ik gans wonderbaar ben toebereid, wonderbaar zijn uw werken; mijn ziel weet dat zeer wel.” Zo was Hij een Voorloper voor allen die uit God geboren zijn als wedergeboren christenen: “Doch hun heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, hun die in zijn naam geloven; die niet uit bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren zijn.” (Joh. 1:12, 13)

Bij Zijn komen in de wereld werden vele beloften Gods vervuld. De volheid van de tijd was gekomen; aan de verdraagzaamheid Gods (Rom. 3:25), die de zonden had laten geworden tot op de komst van Zijn eniggeboren Zoon in de wereld, was een einde gekomen. In Gal. 4:4,5 lezen we: “Maar toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God zijn Zoon uitgezonden, geboren uit een vrouw, geboren onder de wet, om hen, die onder de wet waren, vrij te kopen, opdat wij het recht van zonen zouden verkrijgen.”

Als God zoveel beloften in zijn Woord aan het Joodse volk had gegeven, dan mogen we toch verwachten dat Hij, de Messias, wel met open armen werd ontvangen? Dan was er bij het volk, maar zeker bij degenen die van de geestelijke stand waren, toch wel een duidelijke verwachting van zijn komst? Veel kennis uit de Bijbel (het Oude Testament) was er

zeker wel, maar verwachting van Zijn komst en geloof in de beloften van God? Wanneer er wijzen uit het Oosten in Jeruzalem komen en vragen: “Waar is de koning der Joden, die geboren is?” (Matth. 2) wordt heel Jeruzalem ontsteld en koning Herodes evenzeer. Wat was hier aan de hand; de koning der Joden? Al de overpriesters en de schriftgeleerden, de gehele geestelijke stand, moest opdraven om aan Herodes te verklaren waarover die wijzen het toch wel hadden. Een koning geboren, waar zou dat dan wel gebeurd moeten zijn in zijn rijk?

Bijzonder is de vermelding in Matth. 2:4^b waar we lezen wat de koning van hen te weten wilde komen: hij “...trachtte van hen te vernemen, waar de Christus geboren zou worden.” Dat is bijzonder; wijzen waren gekomen met de vraag waar de *Koning* geboren zou worden en Herodes wilde weten waar de *Christus* geboren zou worden. Hij kende kennelijk heel goed de geschriften van de Joden en wist dat er een belofte was van een koning die de troon van zijn vader David zou innemen en dat deze koning de Christus werd genoemd. Welnu, hij was met zijn vraag aan het juiste adres. Het bleken hele knappe koppen te zijn, deze overpriesters en schriftgeleerden. Zij konden zomaar uit de heilige boekrollen citeren: “Zij zeiden tot hem: Te Bethlehem in Judea, want aldus staat geschreven door de profeet: En gij, Bethlehem, land van Juda, zijt geenszins de minste onder de leiders van Juda, want uit u zal een leidsman voortkomen, die mijn volk Israël weiden zal.” (Matth. 2:5,6) En ze hadden helemaal gelijk, daar was inderdaad Gods Zoon, Die Zoon des mensen wilde worden, geboren.

Dan mogen we toch aannemen dat ze onmiddellijk naar Bethlehem zouden gaan om de Messias hulde te brengen, zoals de wijzen dat wilden doen aan de Koning? Nu de beloften van God eindelijk in vervulling gingen (het was immers al ruim 400 jaar geleden dat de laatste profeet had gesproken) moesten ze toch met diepe blijdschap vervuld zijn geweest. Maar niets was minder waar. We lezen helemaal niet dat iemand van hen naar Bethlehem ging. Zij waren toch de geestelijk leiders van het volk, die het volk moesten weiden? Over hen had

de profeet Ezechiël geprofeteerd: “Mensenkind, profeteer tegen de herders van Israel, profeteer en zeg tot hen, tot die herders: zo zegt de Here HERE: wee de herders van Israel, die zichzelf weiden! Moeten de herders niet de schapen weiden? Het vet eet gij, met de wol kleedt gij u, het gemeste slacht gij, maar de schapen weidt gij niet; zwakke versterkt gij niet, zieke geneest gij niet, gewonde verbindt gij niet, afgedwaalde haalt gij niet terug, verlorene zoekt gij niet, maar gij heerst over hen met hardheid en geweldenarij.” (Ez. 34:2-4) Maar hij had ook geprofeteerd van een omkeer die komen zou: “Ik zelf zal mijn schapen weiden, Ik zelf zal ze doen neerliggen, luidt het woord van de Here HERE: de verlorene zal Ik zoeken en de afgedwaalde terughalen; de gewonde zal Ik verbinden en de zieke versterken, maar de vette en krachtige zal ik verdelgen. Ik zal ze weiden zoals het behoort.” (Ez. 34:15,16) En ook hoe de Here dat zou doen mocht Ezechiël optekenen: “Dan zal Ik één herder over hen aanstellen, die hen weiden zal: mijn knecht David. Die zal hen weiden, die zal hun herder zijn.” (Ez. 34:23)

Die belofte is vervuld toen in Bethlehem in Judea Hij geboren werd Die de Leidsman genoemd werd, Die zijn volk Israël weiden zou. Zo heeft de Here Jezus zelf ook gesproken over zijn komen in de wereld. “Voorwaar, voorwaar ik zeg u, wie niet door de deur de schaapskooi binnenkomt, maar op een andere plaats inklimt, die is een dief en een rover; maar wie door de deur binnenkomt, is de herder der schapen. Voor hem doet de deurwachter open en de schapen horen zijn stem en hij roept zijn eigen schapen bij name en voert ze naar buiten.” (Joh. 10:1-3) De Here is niet via een andere plaats in de stal gekomen, nee, Hij is als Messias voor zijn volk gekomen, geboren uit een Joodse vrouw, uit het geslacht van David. En aan Hem werd vervuld wat God al aan Abraham bevolen had zoveel honderden jaren voor Zijn komst in de wereld: “Dit is mijn verbond, dat gij houden zult tussen Mij en u en uw nageslacht; dat bij u al wat mannelijk is besneden worde, en gij zult het vlees van uw voorhuid laten besnijden, en dat zal tot een teken van het verbond zijn tussen Mij en u. Wie acht dagen oud is, zal bij u besneden worden, al wat mannelijk is in uw geslachten.” (Gen. 17:10-12) Zo lezen we dan ook: “En toen acht dagen vervuld waren, zodat zij hem moesten

besnijden, ontving Hij ook de naam Jezus, die door de engel genoemd was, eer Hij in de moederschoot was ontvangen.” (Luc. 2:21)

Onverschilligheid en haat. Dat was het kenmerk van de geestelijke en de wereldlijke leiders toen Gods beloften werden vervuld in de komst van de Messias daar in Bethlehem. En vandaag de dag wanneer we terugdenken aan Zijn komen in de wereld? Denken we daar überhaupt nog wel aan wanneer we het kerstfeest vieren? Of zijn we zozeer met onszelf bezig dat we geen oog meer hebben voor het wonder dat daar heeft plaatsgevonden? Geve de Here ons dat we met dankbaarheid terug mogen zien op dat moment dat Gods grote genade voor zondaren zichtbaar werd in de komst van zijn eniggeboren Zoon op deze aarde. “Gij kent immers de genade van onze Here Jezus [Christus], dat Hij om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede rijk zoudt worden.” (2 Kor. 8:9) Hem zij daarvoor eeuwig dank gebracht.

*Jezus, mijn Heiland, groot is uwe liefde!
U kwam op aarde tot redding der wereld,
Om haar van zonde eeuwig te bevrijden;
Dank, Here Jezus!*

(G.L. 230:1)

In tegenstelling tot die ontrouwe herders waarover Ezechiël profeteerde waren er ook in de tijd toen de Here Jezus als kind op aarde kwam nog trouwe herders: “En er waren herders in diezelfde landstreek, die zich ophielden in het veld en des nachts de wacht hielden over hun kudde.” (Luk 2:8) Niet bij de groten der aarde of bij de geestelijke leiders kwam de boodschap van de heerlijke vervulling van Gods beloften, maar bij eenvoudige mensen die trouw waren in de taak die de Here hen had gegeven. “En opeens stond een engel des Heren bij hen en de heerlijkheid des Heren omstraalde hen, en zij vreesden met grote vreeze.” (vs 9) Wat een gebeurtenis: een engel des Heren stond bij hen. Honderden jaren was het geleden dat iemand een engel had gezien, dat was al niet meer voorgekomen

sinds de tijd van de profeet Zacharia. Of hadden ze gehoord dat juist in hun tijd opnieuw na zoveel jaren engelen verschenen? Aan Zacharia in de tempel, aan Maria in Nazareth en aan Jozef. Hoe het ook zij, zij vreesden met grote vreze. Want niet alleen een engel des Heren verscheen aan hen, ook de heerlijkheid des Heren omstraalde hen. Net als Manoach, de vader van Simson, die meende dat hij sterven zou omdat hij de Engel des Heren had gezien werden ook deze eenvoudige herders zeer bevreesd. Maar gelukkig klonken de woorden van de engel: "Weest niet bevreesd,..." Niet bevreesd zijn? Hoe zou dat mogelijk zijn wanneer de heerlijkheid des Heren je omstraalt? Zelfs Mozes, de grote man Gods, kon die heerlijkheid niet zien. Tegen hem zei de Here: "Zie bij mij is een plaats, waar gij op de rots kunt staan; wanneer mijn heerlijkheid voorbijgaat, zal ik u in de rotsholte zetten en u met mijn hand bedekken, totdat ik ben voorbijgegaan." (Ex. 33:21,22) De engel geeft zelf het antwoord: "...want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David." (Luk. 2:10,11)

Wat een woorden! Naar die gebeurtenis was vele geslachten lang uitgezien. Misschien was de hoop al wel een beetje vervlogen en was de verwachting meer een zaak van kennis dan van geloof en overtuiging geworden. Maar deze herders waren uitverkoren om als eersten dit blijde nieuws te horen: 'Ik verkondig u grote blijdschap.' God maakt Zijn woorden waar, Hij doet wat Hij belooft; 'U is heden de Heiland geboren.' Hij die heil aanbrengt was gekomen, niet alleen voor deze herders, maar voor het hele volk. Maria had het in haar lofzang al uitgeroepen: "Mijn ziel maakt groot de Here, en mijn geest heeft zich verblijd in God, mijn Heiland." (Luk. 1:46,47) Die grote God, Die een ontoegankelijk licht bewoont, was in zijn onuitsprekelijke genade naar de mensenkinderen neergedaald. De scheiding die er was tussen God en mensen, die de mens zelf niet kon wegnemen, werd weggenomen door een God die zondaars zo liefhad dat Hij zijn eniggeboren Zoon gaf als mens onder de mensen, geboren zoals iedereen. En Hij kwam als een Hei-

land, niet als één die recht kwam spreken en afrekening met de zondige mens kwam houden. Zo lezen we dat in Joh. 3:17: “Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden, opdat Hij de wereld veroordele, maar opdat de wereld door hem behouden worde.” Nee, hij kwam als Heiland (NBG); Zaligmaker (St.Vert.); Redder (Bijbel in gewone taal); Saviour (Engels); Erretter (Duits); Sauveur (Frans). Allemaal woorden die een uitdrukking proberen te geven aan wie Hij was.

Hij kwam om de verloren mens weer tot God terug te brengen. Beseffen we dat nog? Denken we er nog aan dat we een Redder nodig hadden, dat we niet uit ons zelf tot God konden komen? Het heeft een heilzame werking op ons leven wanneer we ons telkens weer realiseren dat we een Heiland nodig hebben en het zorgt ervoor dat we ons heiligen (afzonderen) van datgene wat in de wereld heel gewoon gevonden wordt, maar voor God een gruwel is. Hij heeft ons uit die duisternis geroepen tot zijn wonderbaar licht (1 Petr. 2:9) zoals ook al was voorgezegd door de profeet Jesaja: “Het volk dat in duisternis wandelt, ziet een groot licht; over hen die wonen in een land van diepe duisternis, straalt een licht.” (Jes. 9:1) Daarvan spreekt Paulus in de brief aan Titus: “Want de genade van God is verschenen, heilbrengend voor alle mensen, om ons op te voeden, zodat wij, de goddeloosheid en wereldse begeerten verzakende, bezadigd, rechtvaardig en godvruchtig in deze wereld leven, verwachtende de zalige hoop en de verschijning van onze grote God en Heiland, Christus Jezus, die Zich voor ons heeft gegeven om ons vrij te maken van alle ongerechtigheid, en voor zich te reinigen een eigen volk, volijverig in goede werken.” (Tit. 2:11-14)

Ja, die Heiland was Christus de Here en Hij was geboren in de stad van David. Dat was de stad waar Jozef en Maria naar toe moesten gaan om te worden ingeschreven. Zo bestuurdde God de geschiedenis om ervoor te zorgen dat Jozef die lange weg met zijn hoogzwangere vrouw zou afleggen omdat de profetie niet had gezegd dat de Messias in Nazareth, maar in Bethlehem zou worden geboren. Dat was de stad van David en hij kwam als grote Zoon van David, die op zijn troon zou zitten

voor eeuwig. Zo had de engel dat tegen Maria gezegd: “Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen.” (Luc. 1:32,33) Maar voordat hij als koning kon heersen over zijn volk moest Hij eerst komen als een Heiland, om door Zijn lijden en sterven zondaren met God te verzoenen. Met Zijn komst begon de genadetijd, die nog steeds voortduurt. Zijn roep gaat uit over de gehele aarde: Ik kwam als uw Heiland, mag ik ook u heil brengen? Nog is het tijd om Hem als Verlosser en Zaligmaker te aanvaarden; doe dat voordat die wonderlijke genadetijd voorbij is en de rechtvaardige God het oordeel moet uitspreken en voltrekken aan allen die niet hebben geloofd in de Zoon van God die kwam om zondaren te redden.

De engel gaf ook nog een teken aan de herders, een manier waarop zij de Heiland, Christus de Here, zouden kunnen herkennen: “En dit zij u het teken: Gij zult een kind vinden in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe.” (Luc. 2:12) Zo wilde Hij komen in nederigheid en armoede. Hij was in doeken gewikkeld en lag in een kribbe. Het teken van Zijn komst was niet heerlijkheid, pracht en praal, maar eenvoud en armoede. Zoals het teken van zijn komst als Heiland der wereld was dat Hij in doeken gewikkeld was, zo was ook het bewijs dat Hij het werk van verlossing tot stand had gebracht en het loon van de zonde, dat is de dood, had ontvangen daarin te zien, dat hij opnieuw door een Jozef in doeken werd gewikkeld: “En zie, een man, genaamd Jozef,... ging naar Pilatus en vroeg hem om het lichaam van Jezus. En na het te hebben afgenomen (van het kruis), wikkelde hij het in linnen en legde hem in een rotsgraf.” (Luc. 23:50-53) Dat was een beeld van die plaats die er is bij God, die rotsholte waarin God ons met Zijn hand bedekt, zodat we niet omkomen in Zijn brandende toorn. Die toorn is uitgestort over de Here Jezus en omdat hij voor ons stierf hebben wij, die in Hem mogen geloven, het eeuwige leven.

*Uwe liefde kocht mij vrij,
En uw dood schonk mij het leven;
Ja, u deed te veel voor mij,
Om mij weder prijs te geven.
Zou uw trouw ooit wank'len? Neen.
Dit is Heer mijn troost alleen.*

(G.L. 60:4)

Dat blijde nieuws dat de engel aan de herders mocht verkondigen bracht een geweldige hemelse legermacht van engelen op de been die het uitriep: “Ere zij God in de hoge en vrede op aarde bij mensen des welbehagens.” Van die engelen lezen we in het Oude Testament dat zij elkander toeroepen: “Heilig, heilig, heilig is de HERE der heerscharen, de ganse aarde is van zijn heerlijkheid vol.” (Jes. 6:3) en in het Nieuwe Testament dat zij begerig zijn een blik te slaan in die dingen die ons door de Heilige Geest als evangelie, als blijde boodschap, zijn bekendgemaakt. (1Petr. 1:12) Grote verwondering was er bij de engelen en ook groot ontzag dat die driewerf heilige God te doen wilde hebben met zondige mensenkinderen. Hij bracht vrede op aarde in mensen des welbehagens. Hij geeft vrede aan u en mij wanneer we het met de engelen kunnen zeggen: Ere zij God, die zijn eniggeboren Zoon naar deze wereld gezonden heeft om ook voor mijn zonden aan het kruis te boeten. Dat geeft vrede in het hart zoals de Here Jezus dat zelf ook heeft gezegd tegen zijn discipelen op de dag van zijn opstanding, zijn overwinning over dood en graf: “Vrede zij u!” (Joh. 20:20,21)

Het is nog niet de tijd van vrede op aarde, dat zien we allemaal om ons heen. Het is de tijd van vrede op aarde bij mensen des welbehagens, dat wil zeggen in het hart van mensen die het mogen weten dat God een welbehagen in hen heeft. Al door de profeet Ezechiël heeft God gesproken: “Zou ik een welgevallen hebben aan de dood van de goddeloze? Luidt het woord van de Here HERE. Niet veeleer hieraan, dat hij zich bekere van zijn wegen en leve?” (Ez. 18:23) Laten we ons dan bekeren en die onuit-

sprekelijke gave van God aanvaarden, die Heiland die ons wil redden van een eeuwig verderf. Laat de boodschap van grote blijdschap die lang geleden aan de herders werd gebracht ook u ertoe brengen Hem als uw Heiland te aanvaarden en te eren. Die boodschap mag immers niet onbeantwoord blijven?

De herders waren zo onder de indruk van wat ze gehoord en gezien hadden dat ze niet rustig konden blijven zitten. “En het geschiedde, toen de engelen van hen heengevaren waren naar de hemel, dat de herders tot elkander spraken: Laten wij dan naar Bethlehem gaan om te zien hetgeen geschied is en ons door de Here is bekendgemaakt. En zij gingen haastig en vonden Maria en Jozef, en het kind liggende in de kribbe.” (Luc. 2:15,16) Geldt dat ook nog voor ons? Maken wij er haast mee om te zien wat ons door Gods Woord bekendgemaakt wordt? Of trekken we ons daar niet veel meer van aan? Raakt de komst van de Heiland ons nog wel en heeft Zijn leven en sterven nog invloed op ons dagelijks leven? Hoe belangrijk is het de Bijbel te lezen en daarin een licht op ons pad en een richtsnoer voor ons leven te vinden. Is het niet bijzonder dat de herders meteen wisten waar ze naartoe moesten? De engel had alleen maar gezegd dat de Heiland was geboren in de stad van David. Maar die eenvoudige herders wisten waar die stad was; dat was Bethlehem. Begrijpt u ook de richtingaanwijzers die Gods Woord ons geeft voor het leven of meent u dat de Bijbel een boek is voor geestelijken, dominees en pastoors, maar niet voor u? Dan maken we een grote vergissing, dan missen we vele belangrijke aanwijzingen die ons leven richting en doel geven. Dan doen we die Heiland, Die voor ons op aarde kwam veel te kort. Hij is immers zelf het Woord? “Het Woord is vleesgeworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwt, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid.” (Joh. 1:14) In Jesaja lazen we die woorden: ‘en de ganse aarde is van zijn heerlijkheid vol’; die heerlijkheid is de Zoon die op aarde kwam. Is Hij ook heerlijk voor ons en willen we Hem en zijn Woord aanvaarden als gids in ons leven? Dat houdt een rijke zegen in.

De herders hielden dit grote nieuws niet voor zich: “En toen zij het gezien hadden, maakten zij bekend hetgeen tot hen gesproken was over dit kind. En allen die ervan hoorden, verbaasden zich over hetgeen door de herders werd gezegd.” (Luc. 2:17,18) Dat mogen ook wij doen: aan iedereen bekend maken dat door de komst van de Here Jezus als Verlosser op aarde er redding is voor een ieder die gelooft. “Dit is een betrouwbaar woord en alle aanneming waard, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaren te behouden.” (1Tim. 1:15) Hebt u die blijde boodschap al aangenomen? Hij kwam ook voor U! In Hem te geloven en met Hem te wandelen in het leven, is een bron van grote blijdschap. Geve de Here ons dat we door zijn genade die blijdschap mogen ondervinden en uitdragen, elke dag van ons leven.

*Het eeuwige Godswoord,
eeuwig Licht des Vaders,
zien wij gehuld in het mens'lijk vlees;
goddelijk Kind, gewonden in de doeken!
Komt, laten wij aanbidden,
komt, laten wij aanbidden,
komt, laten wij aanbidden die Koning.*

(Gez. 18:3)

Ontferming

Het woord ontferming dat een aantal malen voorkomt in de Bijbel, betekent het tonen of uitoefenen van barmhartigheid. Ontferming heeft dus barmhartigheid tot gevolg. Zo heeft de Here zich uit ontferming het lot aangetrokken van de mens, die in zonde gevallen was. De eerste keer dat het woord ontferming in de Bijbel vermeld wordt, is tijdens het gesprek dat plaatsvond tussen Mozes en God, nadat het volk Israël om het gouden kalf had gedanst (Ex. 32:19). Mozes spande na deze gebeurtenis een tent buiten de legerplaats, die tent der samenkomst werd genoemd. God sprak daar met Mozes 'zoals iemand met zijn vriend spreekt' (Ex. 33:7-11). Die tent was niet de tabernakel, want die was toen nog niet gemaakt, of opgericht. Het was een eenvoudige tent, waar een ieder die de Here zocht van harte welkom was. Zo is het nu nog steeds dat er een eenvoudige plaats is 'buiten de legerplaats' en ook wij worden nog steeds opgeroepen om uit te gaan 'buiten de legerplaats' (Hebr. 13:13) om Hem te ontmoeten in de 'tent der samenkomst'. Die tent was weliswaar eenvoudig, maar het was en is de plaats waar de wolkkolom, die een beeld is van de Heilige Geest (Neh. 9:19,20 en Marc. 9:7), neerdaalde en daar aan de ingang stond (Ex. 33:7-11). Geleid en beschermd door Gods Geest, mogen Gods kinderen ook nu nog zo samenkomen.

Mozes begreep dat het volk dat om het gouden kalf had gedanst, geen aanspraak meer kon maken op Gods goedgunstigheid. Desondanks vroeg Mozes aan de Here of Hij het zondige volk niet wilde verlaten. Mozes sprak met God alleen over de genade (die Hij gevonden had in Gods oog), maar God gaat verder en spreekt daarenboven ook van zijn ontferming, die Hij zal schenken! De Here vroeg aan Mozes: "Moet Ik Zelf meegaan om u gerust te stellen?", waarna de Here beloofde dat Hij dat ook zou doen (Ex. 33:13,14,17).

Na deze toezegging van God vraagt Mozes of hij de heerlijkheid van God mag zien.

Dat is de aanleiding voor de Here, om voor het eerst in de geschiedenis over zijn ontferming te spreken met een mens. Ontferming die verbonden is met de genade. God zegt: “Ik zal genadig zijn, wie Ik genadig ben, en Mij ontfermen, over wie Ik mij ontferm. Gij zult mijn aangezicht niet kunnen zien, want geen mens zal Mij zien en leven... Zie bij Mij is een plaats, waar gij op de rots kunt staan...” (Ex. 33:18-22). Het is genade van God dat Hij ons ontferming heeft bewezen, toen Hij zijn Zoon naar deze wereld liet gaan om onze straf op de zonden te dragen. Onze God en Vader is de Enige God die genade aan de mens heeft betoond en daarom is Hij “de God van alle genade” (1Petr. 5:10). In zijn grondeloze ontferming heeft Hij de gestalte van een slaaf aangenomen en Zich tot de mensen gewend, om hen te verlossen van de dood. “u, eens niet zijn volk, nu echter Gods volk, eens zonder ontferming, maar nu in zijn ontferming aangenomen” (1Petr. 2:10).

God wees Mozes een veilige plaats aan waar hij moest gaan staan totdat de Here voorbij was gegaan. Die plaats was een holte in een rots. Paulus leert ons dat er een geestelijke rots was, die met het volk meetrok, ‘en die rots was Christus’ (1 Kor. 10:4). Nadat de discipelen hadden beleden dat de Here Jezus ‘de Christus Gods’ was, nam Hij acht dagen later drie van zijn discipelen mee, de berg op. Op deze berg, de rots, verschenen Mozes en Elia, waarbij de gedaante van de Heiland veranderde en zijn gezicht straalde gelijk de zon. Toen zag de verheerlijkte Mozes wat hij in zijn voormalige, menselijke gestalte niet had kunnen zien: hij zag het oogverblindende aangezicht van de Here! (Matth. 17:2,3). Ook wij zullen in de toekomst de Here Jezus in zijn ware heerlijkheid mogen zien (Joh. 17:24 en 1Joh. 3:2). Ook Paulus zag tijdens zijn reis naar Damascus de Here in zijn heerlijkheid, wat zijn ogen niet konden verdragen en hem een drie dagen durende blindheid opleverde (Hand. 9:3-9). Paulus getuigde later dat hij ‘midden op

de dag' (toen de zon op haar felst scheen) een Licht zag dat nog schitterender was dan de zon en dat vanuit dat felle Licht de Here Jezus tot hem sprak (Hand. 26:12-15). Paulus die, moord en dreiging blazende, op weg was om de volgelingen van de Here Jezus te bedreigen, moest na deze ontmoeting met de Here tweemaal belijden: "Maar mij is **ontferming** bewezen..." (1Tim. 1:13, 16).

Waaruit komt de ontferming van onze God voort? De priester Zacharias sprak na de geboorte van zijn zoon, Johannes de Doper: "...vergeving van zonden, door de innerlijke barmhartigheid van onze God" (Luc. 1:77,78). Het is dus Gods hart dat Hem beweegt om naar de mensen om te zien. Dat, wat in Gods natuur aanwezig is, de innerlijke barmhartigheid, moeten wij 'aandoen', omdat deze eigenschap niet in onze oude natuur aanwezig is. Wij moeten daarin navolgers van God worden (Ef. 5:1).

De oorzaak van Gods ontferming voor zijn volk ligt niet in de trouw van dat volk, maar in de betoning van de innerlijke ontferming van God, terwijl de wereld het Joodse volk eeuwenlang heeft vertrapt (Ez. 16:5.6). Er komt in de toekomst voor het volk Israël een periode van herstel. Dan zullen zij, na eeuwenlange verwerping, door de Here uit alle streken van de wereld gelokt worden naar de woestijn, zoals eens het volk na de verlossing uit Egypte door God in de woestijn werd geleid. Dan zal het Joodse overblijfsel zingen, zoals voorheen (Ex. 15), 'zoals in de tijd van haar jeugd' en dan zal het volk Israël veilig wonen. De Here zegt daarover: "Ik zal u Mij tot bruid verwerven door gerechtigheid en recht, door goedertierenheid en ontferming. Ik zal u Mij tot bruid werven door trouw, en gij zult de HERE kennen" (Hos. 2:18-19).

Dan zal God zijn verbond uit de dagen van de 'jeugd' van Israël gedenken en dan zal Hij een nieuw, eeuwig verbond met dat volk oprichten. Dan zal de Here verzoening doen voor alles wat zij gedaan hebben, luidt het woord van de Here, HERE (Ez. 16:59-63). De basis voor dat nieuwe verbond is gelegd door de Here Jezus, toen Hij in de nacht,

waarin Hij werd overgeleverd, de drinkbeker nam en sprak: “Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, die voor u uitgegoten wordt” (Luc. 22:20 en Jer. 31: 31-34).

*Om haar als bruid te werven,
kwam Hij ten hemel af.
Hij was het, die door zijn sterven,
aan haar het leven gaf.*

De psalmist schrijft: “Genadig is de HERE, en rechtvaardig, onze God is een ontfermer...Hoe zal ik de HERE vergelden, al zijn weldaden jegens mij?” Het antwoord daarop luidt: “De beker der verlossing zal ik opheffen, ik zal de naam van de HERE aanroepen!” (Ps. 116:5, 12, 13). Doen wij dat ook? De weldaden van de Here, onze Ontfermer, vergelden door in de samenkomst de beker van de verlossing op te heffen?

De apostel Paulus leert ons dat de ontferming van God niet een gevolg is van onze wil, maar dat de ontferming van de Here uitsluitend aan de wil van de Here te danken is. “Want Hij zegt tot Mozes: Over wie Ik mij ontferm, zal Ik Mij ontfermen, en jegens wie Ik barmhartig ben, zal Ik barmhartig zijn. Het hangt dus niet daarvan af of iemand wil, dan wel of iemand loopt, maar van God, die Zich ontfermt!” (Rom. 9:15,16). Wij kunnen ook geen recht doen gelden op grond van onze werken, want onze werken zijn wel een gevolg van ons geloof, maar kunnen niet het geloof vervangen (Ef. 2:8-10). Het komt uitsluitend vanuit de Here, die Zich over een ons ontfermd heeft, “want onze God is een Ontfermer” (Ps. 116:5).

Van die ontferming mogen wij ook getuigen naar de andere mensen, juist zoals de Here Jezus dat ook sprak tot Legio, nadat Hij hem van vele onreine geesten had gereinigd: “Ga naar uw huis, tot de uwen, en bericht hen al wat de Here in zijn ontferming u gedaan heeft.” Dat zijn de woorden uit de mond van Hem, die Zich over deze arme man had ontfermd. Als wij dat ook spreken tot de mensen, dan zullen velen zich kunnen verwonderen (Marc. 5:19,20).

De ontferming van de Here ten opzichte van de mensen is niet beperkt tot het volk Israël. Door de ongehoorzaamheid van dit Joodse volk, gaat Gods ontferming nu ook uit naar hen die niet tot dat volk behoren. Wij, die vroeger ook ongehoorzaam waren, hebben nu de ontferming van God ontvangen met het doel dat ook het volk Israël de aan ons betoonde ontferming in de toekomst zal ontvangen. “Want evenals gij eertijds ongehoorzaam waart, maar nu ontferming hebt gevonden door hún ongehoorzaamheid, zo zijn ook dezen nu ongehoorzaam geworden, opdat door de u betoonde ontferming ook zij thans ontferming zouden vinden. Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, om Zich over allen te ontfermen. O diepte van rijkdom, van wijsheid en van kennis Gods, hoe ondoorgrondelijk zijn zijn beschikkingen en hoe onnaspeurlijk zijn wegen” (Rom. 11:30-33).

“U, eens niet zijn volk, nu echter Gods volk, eens zonder ontferming, maar nu in zijn ontferming aangenomen!” (1Petr. 2:10)

De ontferming van de Here werd zichtbaar toen de Here Jezus op aarde was. De evangelisten hebben enige malen genoteerd, dat de Heiland ‘met ontferming werd bewogen’, toen Hij de voortgejaagde en vermoeide mensen zag. Hij genas de mensen van hun ziekten en kwalen, tijdens de evangelieverkondiging in de synagogen. Toen Hij daar sprak ‘werd Hij met ontferming over hen bewogen’. Wat zal het de Heiland een pijn hebben gedaan toen Hij de mensen zag die geen leidlieden hadden om hen de juiste weg tot de Here te wijzen. Deze zogenaamde leiders waren uitsluitend met hun eigen belang bezig en hadden geen oog voor de nood van het volk. De Heiland veegde hen dan ook ‘ongenadig’ de mantel uit en waarschuwde hen met een achtvoudig “Wee u, Schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars...” (Matth. 23). De Heiland gaf daarom zijn discipelen de opdracht om de Here te bidden om andere arbeiders dan deze Schriftgeleerden en Farizeeën. De discipelen hebben, na de hemelvaart van de Here Jezus, deze taak, na gebed, op zich genomen (Matth. 9:35-38 en Hand. 1:14). God gaf hen de Heilige Geest zodat zij geschikt werden voor hun taak (Hand. 2).

Er was wel één ware dienstknecht van de Here, die op de juiste wijze tot het volk sprak: Johannes de Doper. De mensen kwamen naar hem luisteren en lieten zich, onder belijdenis van hun zonden, door hem dopen in de Jordaan. Ook hij had geen goed woord over voor de Joodse geestelijke leiders, en noemde hen: addereengebroid (Matth. 3:1-12). Een uitdrukking die niet mis te verstaan is, want die verwijst ernaar dat zij zich in dienst gesteld hadden van de slang, dat is de duivel, die in de Hof van Eden het eerste mensenpaar had bedrogen (Gen. 3:1). Dat is dezelfde slang, die via een andere weg probeerde om Paulus te verhinderen het evangelie in Rome te brengen. Paulus werd gebeten door een 'adder' (Hand. 28:3). Hij verwees later in zijn brief aan de Romeinen dat er mannen waren die "hun tong hebben gescherpt als een slang, addervergif is onder hun lippen" (Rom. 3:13).

Nadat de profeet Johannes de Doper, die was uitgegaan in de geest en de kracht van Elia (Matth. 17:10-13 en Luc. 1:17), door koning Herodes was vermoord, trok de Here Jezus Zich terug op een eenzame plaats. Maar de mensen waren kennelijk zo onder de indruk van de woorden en de wonderen van de Heiland, dat zij Hem opzochten. De dienst van Johannes was afgebroken en de Enige die nu nog de woorden van God sprak, was de Here Jezus. Daarom volgden zij Hem na. Het volk was geworden "als schapen, die geen herder hebben", en zij namen nu de toevlucht tot de ware Herder der schapen, de Here Jezus, die zowel de Goede Herder (Joh. 10:14) als de Grote Herder (Hebr. 10:20) en de Opperherder (1Petr. 5:4) is. Toen deze Herder de stuurloze menigte zag, "werd Hij met ontferming over hen bewogen" (Marc. 6:34). Dat was voor Hem tevens de aanleiding om de schare, bestaande uit duizenden mannen, vrouwen en kinderen te voorzien van voedsel: de eerste wonderbare spijziging. Zó is onze God!

Op zijn reis naar Jeruzalem, kwam de Heiland bij de stad Jericho. Bij het verlaten van deze stad zaten er twee blinden langs de weg. Zij rie-

pen de Heiland aan met de woorden: “Here, heb medelijden met ons, Zoon van David.” Vóór de binnenkomst in de stad Jericho, had de Heiland de blinde Bartimeüs al het gezicht terug gegeven (Luc .18:35-19:1) en nu bij het verlaten van de stad is daar opnieuw de zorg van de Heiland, maar nu voor twee, niet met name genoemde blinden (Matth. 20:29-34). Deze beide blinden vroegen om ‘mede’ – lijden en dat heeft de Heiland ook voor ons in overtreffende trap gedaan. Hij heeft niet alleen met ons ‘mede’- geleden, maar Hij alleen heeft ook voor ons, plaatsvervangend, geleden toen Hij op het kruis in onze plaats het oordeel van God voor ons droeg. Petrus schrijft daarover: “...Christus heeft voor ú geleden...” (1Petr. 2:21). De beide blinden vragen de Here Jezus of Hij hun ogen wilde openen. Toen Hij dat hoorde, ‘werd Hij met ontferming bewogen’ en opent van beiden de ogen. De Here staat niet onbewogen ten opzichte van de mensen die Hem aanroepen, maar het raakt Hem diep! En door zijn innerlijke bewogenheid, ontfermde Hij Zich over deze beide blinden en genas hen. Het gevolg? Zij volgden Hem! Doen wij dat ook, als we geraakt zijn door de innerlijke ontferming van onze Here? Het voorbeeld van deze beide blinden, evenals van Bartimeüs, roept ons op, om ook deze Heiland te volgen, die zijn ontferming, ook heden ten dage, toont aan mensen, die Hem om hulp aanroepen. Deze blinde mensen deden wat de psalmist had geschreven: “Roep Mij aan ten dage der benauwdheid, Ik zal u redden en gij zult Mij eren” (Ps. 50:15). Dat deden zij ook: de Here eren door Hem te volgen.

*O, dan vreest mijn ziel geen kwaad,
 waar mijn weg ook henen gaat.
 Ik wil volgen, zonder vragen,
 waar mijn Meester gaat of staat.*

(G.L. 226)

Toen de Here Jezus verder trok door het land Israëel ontmoette Hij een rouwstoet waar een huilende weduwe op weg was om haar overleden zoon, haar enige, te begraven. Er was veel volk uit de stad bij aanwe-

zig, maar niemand van hen kon haar hulp bieden. De Enige die dat wel kon, zag op de weduwe en toen “werd Hij met ontferming bewogen” en Hij troostte haar met de woorden: “Weent niet”, omdat Hij wist dat Hij haar verdriet zou veranderen in blijdschap. Nadat Hij deze jongeling uit de stad Naïn weer levend aan zijn moeder had terug gegeven, werd de hele schare bevreesd, omdat zij waarschijnlijk beseften dat er iets onvoorstelbaars was gebeurd. Maar behalve dat zij bevreesd waren, deden zij nog iets: “zij verheerlijkten God”, in het besef, dat God naar zijn volk had omgezien (Luc. 7:11-17). Die woorden had de vader van Johannes de Doper ook al gebruikt, bij de geboorte van zijn zoon: “Ge-loofd zij de Here, de God van Israël, want Hij heeft omgezien naar zijn volk, en heeft het verlossing gebracht” (Luc. 1:68).

De Here Jezus heeft ook een tweetal gelijkenissen verteld om aan het volk duidelijk te maken dat God Zich ontfermt over hen die in deze wereld niets meer van de mensen te verwachten hebben. Ook niet van hen, waarvan het juist verwacht zou mogen worden: de priester en de Leviet, dat wil zeggen de geestelijkheid. De Here Jezus vertelde over iemand die mishandeld was en halfdood langs de weg lag. Nadat de priester en de Leviet aan de andere zijde van de weg voorbij waren gegaan en de mishandelde man aan zijn lot hadden overgelaten, kwam er een Samaritaan langs. Hoewel de Joden geen omgang wilden met de Samaritanen (Joh. 4:9), bewees uitgerekend een Samaritaan zijn medelijden met deze lijdende man. De Samaritaan in deze gelijkenis, is een type van de Here Jezus, Die Zich niet verweerde tegen de aantijging dat zij Hem als een verachtelijke Samaritaan beschouwden. Opvallend daarbij is dat de Heiland wel inging tegen de beschuldiging dat zij Hem bezeten achtten, maar niet tegen de beschuldiging dat zij Hem met een Samaritaan vergeleken (Joh. 8:48,49). “Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht” (Jes. 53:3). Maar uitgerekend deze ‘Samaritaan’ werd bij het zien van het slachtoffer dat langs de weg lag ‘met ontferming bewogen’. Hij verzorgde de man en nam de kosten van de nazorg voor zijn rekening (Luc. 10:30-37).

De tweede gelijkenis waarin de Heiland sprak over de ontferming, is in de gelijkenis van de verloren zoon. Nadat de jongste zoon door eigen schuld volkomen failliet was gegaan, besloot hij om naar zijn vaders huis terug te keren, mede omdat niemand bereid was om hem zelfs maar de schillen van de varkens te geven. In het besef dat hij geen enkele aanspraak meer kon maken op zijn voormalige positie in het huis van zijn vader, keerde hij toch terug naar zijn vaders huis. Het was hem genoeg, als hij nog slechts als één van de dagloners mocht zijn. Maar zijn vader had daar andere gedachten over. Zijn vader stond op de uitkijk: “Toen hij nog veraf was, zag zijn vader hem, en werd met ontferming bewogen”. Zijn vader kon niet langer wachten, liep hem tegemoet, viel hem om de hals én kuste hem! De zoon beleed zijn zonden en werd in het huis van de Vader opgenomen. (Luc. 15:16-20). Zo heeft ook de Here Jezus voor allen, die tot het besef zijn gekomen dat de wereld hen niets te bieden heeft en hun toevlucht nemen tot Hem, een plaats bereid in het huis van de Vader. “In het huis mijns Vaders zijn vele woningen,... want Ik ga heen om u een plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben...” (Joh.14:1-3). Wanneer dat moment komt (en dat kan elk ogenblik zijn!), mogen we weten dat de Vader ons van verre zal zien aankomen en ons bij onze thuiskomst zal omhelzen en kussen, omdat wij onze dankbaarheid getoond hebben aan zijn Zoon voor het werk dat Hij heeft volbracht op het kruis van Golgotha.

*Nu weten wij, God vol erbarmen,
dat Gij de liefde zelve zijt.
Dat wij in Uwe Vaderarmen
door Christus rusten voor altijd.
In Hem gaf Gij ons 't eeuwig leven,
ja alles...o, wie mint zo teer!
Een God, die zelfs zijn Zoon kon geven,
onthoudt ons in zijn trouw niets meer.*
(G.L.9:2)

De verloren zoon had ondervonden wat Gods woord ons leert: “Wie zijn overtreding bedekt, zal niet voorspoedig zijn, maar wie ze belijdt en nalaat, die vindt ontferming!” (Spr. 28:13) De Heiland sprak: “Alzo is er, zeg Ik u, blijdschap bij de engelen Gods over één zondaar, die zich bekeert” (Luc. 15:10). Heeft u al voor die blijdschap bij de engelen gezorgd?

Helemaal aan het begin hebben we gelezen dat God met Mozes sprak zoals iemand met zijn vriend spreekt (Ex. 33:11) en ook Abraham wordt een vriend van God genoemd (Jes. 41:8 en 2 Kron. 20:7), maar hoe groot zijn de woorden van de Here Jezus tot de discipelen in de laatste nacht voor zijn weg naar het kruis: “Niemand heeft grotere liefde, dan hij die zijn leven inzet voor zijn vrienden. Gij zijt mijn vrienden ... u heb Ik mijn vrienden genoemd, omdat Ik alles wat Ik van de Vader gehoord heb, u heb bekend gemaakt” (Joh. 15:13-15).

De Here heeft ons zijn oneindige ontferming getoond en bewezen. Doet ons dat wat? Willen we dan met hem een vertrouwelijke omgang hebben en willen we alles met Hem delen wat ons bezighoudt? Dat houdt een rijke zegen in, want dan zijn ook wij Zijn vrienden omdat we voor Hem niets verborgen houden. Dan kan en zal Hij ook uitkomst bieden in alle omstandigheden van het leven.

*Gods verborgen omgang vinden,
zielen waar zijn vrees in woont.
't Heilgeheim wordt aan zijn vrienden,
naar zijn vreêverbond getoond.*

(Ps. 25:7 berijmd)

